NÁVRAT
ČARODĚJNICE
PAULA
BRACKSTON

Paula Brackston

Návrat čarodějnice

THE RETURN OF THE WITCH
Text Copyright © 2016 by Paula Brackston.
Published by arrangement with St. Martin's Press.
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Filip Samec, 2019
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7585-956-3 (pdf)

Paula Brackston

Návrat čarodějnice

Přeložil Filip Samec

KNIHY OMEGA

Příběh této knihy je smyšlený.
Všechny postavy, organizace a události
vyobrazené v tomto románu jsou buď
výtvorem autorčiny představivosti,
nebo jsou použity ve zcela
fiktivních kontextech.

Pro Simona, kterého si ze srdce vážím.

Prolog

Zvuky lesa ustoupily na okamžik do pozadí a nahradilo je nadpřirozené ticho. Zdálo se, že najednou vymizel všechen vzduch, jenž by nesl zvuky noci. Měla jsem dojem, že jsem uvězněná ve svém vlastním těle, které není schopné přijímat žádné vzruchy, nedokáže nic slyšet ani vidět, dokonce se nezmůže na vytvoření sebenepatrnější hlásky. Jak jsem tak ležela na místě, kde jsem upadla, nevnímala jsem ani zasněženou zem pod sebou. Bojovala jsem sama se sebou, abych se dokázala nadechnout, pohnout se, znovu se vrátit do života. A najednou, když už jsem byla přesvědčená, že se v té prázdnotě udusím, se mi vrátily všechny smysly. Plíce začaly hladově nasávat vzduch a chlad zimní noci mi bouřlivě proudil hrdlem. Srdce mi tlouklo rychle a nepravidelně, jako bych před něčím utíkala. Jako bych byla vyděšená. A to jsem byla. Opustit Letní zemi bylo nejenom bolestivé, ale i nebezpečné. Nebylo to místo, ze kterého by se měl kdokoli vracet. Čarodějnice se do ní ubíraly s tím, že už jej neopustí. Ale já dopadla jinak. Byla jsem z toho místa věčného míru a magie vyhnána jako nějaký padlý anděl svržený z nebe.

Jak jsem to mohla dopustit? Jak jsem se mohla vydat po takové cestě? Byly jsme si tak jisté, že ho máme bezpečně pod zámkem, že se mu nikdy nepodaří prchnout. Když se ke mně ta zpráva dostala, odmítala jsem jí uvěřit. Nedokázala jsem přijmout, že to, co mi říkají, může být pravda. Naplňovala mě

jistota, že se musí jednat o nějaký omyl. Pravda se ale nedá ignorovat příliš dlouho. Gideonovi se opravdu podařilo vyvléct z kouzelných pout, prokličkovat mezi strážemi a opustit Letní zemi, aby se vrátil ke svému pozemskému životu.

Ale jak? Ještě nikomu se takový čin nepovedl. Neexistoval žádný záznam ani pověst o tom, že by se to někdy předtím stalo. I když v něm proudila mocná temná magie, nikdy neměl dost síly na to, aby se mohl pustit do tak obtížného a odvážného kousku. O jedné věci jsem však neměla nejmenší pochybnosti – nemohl se do toho pustit na vlastní pěst. Někdo, nebo něco, mu byl nápomocen. Jen Bohyně ví, jak ohromně mocnou a hrozivou magii k tomu musel využít. S takovým spojencem bude Gideon dvojnásob nebezpečný.

Nejistě jsem se postavila na nohy a ometla ze svých šatů sněhové vločky. Nade mnou skučel v holých větvích krutý vichr. Šňůrkou jsem si pevně stáhla plášť, abych se co nejlépe chránila před chladem. Jak si mé oči zvykaly na nedostatek světla, stále lépe jsem rozeznávala své okolí zalité dorůstajícím měsícem. Batchcombské lesy mi byly známé, byly plné znepokojujících vzpomínek, jež pro mne byly stále jako živé. Mou mysl zaplavily obrazy minulosti: jak tady, coby malá holka, běhám mezi stromy; sbírání mechů a bylinek pro matčinu lékárnu; vzpomínky na mou rodinu; vzpomínky na Williama, Tegan, Gideona. Žádné vzpomínání se nemohlo obejít bez Gideona.

Uzavřela jsem před tím svou mysl. Musela jsem se vzpamatovat, sebrat síly a věnovat se tomu, co se odehrává tady a teď. Bylo zcela zásadní, abych se vymanila z bolesti, která mě svírala po opuštění místa, jež se stalo mým domovem. Věřila jsem, že tam budu přebývat se svými čarodějnickými sestrami navždy. Gideon mi způsobil ohromnou duševní bolest, když narušil přirozený řád věcí, utekl a já byla vyhnána

pryč. Teď jsem se dostala do situace, že už mi nikdy nemusí být dovoleno se vrátit.

Po pěti letech života v nemateriálním světě mi zamrzlá lesní půda připadala podivně pevná. Jako by mé končetiny byly nepřirozeně těžké a nedokázala jsem pořádně koordinovat pohyby. Kolem proplachtila sova a vydala ostrý zvuk prořezávající noční vzduch. Narovnala jsem se v ramenou a zvedla bradu. Gideon měl náskok. Byla jsem si jistá, že se vydá hledat Tegan. Nebylo pochyb o tom, co musím udělat. Někdo ho musí zastavit, a ten někdo jsem já. A tentokrát s ním nebudu mít ani špetičku slitování.

Část první

1

Matravers, únor 2014

Vrbová chalupa vypadala takřka na vlas stejně jako před šesti lety, kdy jsem se v ní zabydlela. Potěšilo mě to. Únorový vítr s sebou přinesl i nemalé množství sněhu, takže celou vesnici pokrývala huňatá sněhová pokrývka. Vánice už se ale přesunula jinam a nad průzračným vzduchem se klenula bezmračná obloha. Paprsky ranního slunce tancovaly po bílých závějích. Když jsem stála u zahradní branky, všimla jsem si cesmín, které jsem zasadila do mezer v živém plotu. Jejich pichlavá moc měla zlepšit ochranu domu. Pod vrstvou sněhu jsem rozeznávala povědomé tvary keřů a trvalek. Trošku stranou stály vrby, půvabné i v zimě, kdy postrádaly svůj zelený závoj. Na střeše se v ostrém slunci blýskalo několik cancourků lesklé břidlice. V těch místech totiž teplo z komína rozpustilo sníh. Kolmo k nebi stoupal světlý kouř, v kuchyňských kamnech někdo pálil suché dřevo. Srdce mi vynechalo jeden úder. Před očima jsem měla najednou plotnu, dekádami zašlý nábytek, řady sklenic a lahviček na starém dubovém prádelníku a nízké okno nad dřezem shlížející na zeleninový záhon za domem.

To jsem se ale rozpomínala na to, jak věci byly tehdy, když jsem tu žila. Vrbová chalupa už není moje, teď patří Tegan. Změnila interiér? Kdo ví. Až tam vstoupím, najdu věci zpřeházené, jiný nábytek, snad úplně jinou atmosféru? Tegan měla samozřejmě veškeré právo zacházet se svým

domem dle svého uvážení. Přenechala jsem jí ho zcela a bez podmínek. Toužila jsem dát jí tím pocit, že někam patří, tedy přesně to, co jí během poněkud nestálého dětství neustále unikalo. Jak mě teď přivítá? Mnohokrát jsem po tomto okamžiku toužila, ale když nadešel, bylo pro mě obtížné otevřít branku, jít po úzké zahradní cestičce a zaklepat na přední dveře. V uplynulých pěti letech jsem jí několikrát zavítala do snů. Pokoušela jsem se dodat jí sílu a útěchu. A také jsem se pokoušela ji varovat. Spokojila jsem se s tím, že mě slyšela. Věřila jsem, že jí dostatečně rozumím a že i z takového prchavého kontaktu načerpá dost jistoty a útěchy. Stát před ní z masa a kostí, před jejími dveřmi, jako bych právě vstala z mrtvých, to byla úplně jiná písnička. Bude v šoku. Snad se může i vyděsit. Bude se zlobit, že jsem ji opustila? Prominula mi to? Bude chápat důvody, které mě vedly k tomu, že jsem se bez pozvání vrátila zpět do jejího života?

Zaregistrovala jsem nějaký hluk. Vycházel zpoza domu. Byl to jakýsi rytmický zvuk tlumený sněhem. V zahradě někdo něco dělal. Došla jsem k názoru, že je to zvuk koštěte. Tegan. Strčila jsem do branky a šla po pěšině vedoucí kolem domu. Když jsem zjistila, že se shledáme pod radostným sluncem a něžnou modrou oblohou, trochu jsem pookřála. Ve výšce ramen kolem mě poletoval kos. Dělal mi ochránce a hlasitými výkřiky všemu v okolí oznamoval, že se blížím. Když jsem zacházela za další roh, zametání ustalo. A pak jsem ji tam uviděla stát. Opírala se o podomácku vyrobené proutěné koště. Natočila hlavu tak, aby viděla, kdo za ní přišel. Zastavila jsem se a zůstala stát ve sněhu. Vrbová chalupa se možná trošku změnila, ale Tegan se změnila od základu. Z té kostnaté nesmělé dívky, kterou jsem před lety opustila, vyrostla silná krásná mladá žena. Teple se oblékla,

aby se chránila před chladem. Na hlavě měla vlněnou čepici, na rukou rukavice a byla zabalená do silné prošívané bundy. Její zateplené gumáky vypadaly alespoň o číslo větší. Nohy měla pořád hubené, ale její tělo už dostalo dospělé křivky. Zkoumala jsem její obličej a snažila se z jejího výrazu něco vyčíst. Úpěnlivě jsem toužila zjistit, jak na ni mé nenadálé objevení se zapůsobilo. Zalapala po dechu. Nepromluvila. Ani se nepohnula. Jen nehnutě stála a každá vteřina mi připadala jako věčnost. Srdce mi v hrudi divoce tlouklo. Mohla jsem se jen domnívat, jak se zmítá to její. Bude věřit svým očím? Sama nevím, zda bych jim věřila, kdyby se naše role obrátily. Nutila jsem se něco ze sebe vypravit, něco říct, cokoli, hlavně přetít to nesnesitelné napětí okamžiku.

„Neměla bys přestat zametat, když ještě nemáš hotovo," řekla jsem a ukázala na placaté kameny pod jejíma nohama, které ještě stále pokrýval sníh. „Večer to namrzne a nějaká stará paní by na tom mohla uklouznout a zlomit si nohu nebo zpřelámat žebra."

Tegan se napřímila a pevně stiskla násadu koštěte.

„Žádné staré dámy tu nevidím," odpověděla. V jejím obličeji jsem stále nedokázala nic rozeznat.

A pak vykřikla. Byl to výkřik čirého nadšení. Odhodila koště, rozeběhla se a objala mě tak pevně, až mi z těla vymáčkla všechen vzduch.

„Jsi to ty! Vážně jsi to ty!" volala, přičemž mě střídavě tiskla a odstrkovala, aby se na mě mohla podívat. „Nemůžu tomu uvěřit! Teda, můžu tomu uvěřit. Myslím tím, že tomu musím uvěřit! Protože tady teď jsi. Ale jak je to možné? Ale proč vlastně ne. Proč bys tu nemohla být? Vím, že melu kraviny, ale co bys čekala? Jen tak se tady ukážeš. A vypadáš, no, prostě jako ty!" Smála se a rty jí přitom zalévaly slzy. Uvědomovala jsem si, že také brečím a naše slzy se mísí, jak

mi na tvář dopadaly její nadšené polibky. „A vypadáš úplně stejně jako dřív. Radost pohledět. Ach, Elizabeth, věděla jsem, že se vrátíš! Prostě jsem to věděla. I když to nedává vůbec žádný smysl." Odmlčela se, aby popotáhla nosem a otřela si oči rukavicí. „A teď jsi tady."

S úsměvem na rtech jsem přikývla a udělala krok dozadu, abych si ji mohla znovu pořádně prohlédnout. Dlaněmi jsem ji hladila po rukavicích. „Tak jsem tu. Ale kde je holka jako lunt, na kterou si vzpomínám? A kdo je tahle dospělá žena, která se umí rozumně obléct?" Najednou jsem si uvědomila, že nevnímám pouze její fyzickou proměnu, ale že cítím i něco jiného. Objevil se v ní ještě jiný druh síly.

„Jsem opravdu tak jiná?"

„Vyřídilku máš jako za starých časů. Pusa se ti pořád nezastaví!"

Celá se rozzářila. „To ti muselo chybět."

„Skoro stejně, jako mi chybělo tvoje umění s vařečkou."

„Chá! Tak teď už je mi jasné, že si mě s někým pleteš." Smála se.

Náhle jsme utichly a jen stály proti sobě a prohlížely si jedna druhou. Ranní vzduch jako by zhoustl otázkami a nevyřčenými domněnkami, myšlenkami a bolestmi.

„Nepozveš mě dál?" zeptala jsem se.

Pokrčila rameny. Ten pohyb byl trochu nejistý. „Je to tvůj dům," prohlásila.

„Ne, Tegan. Je to tvůj dům."

Vrazila si ruce do kapes a zazubila se. „V konvici se akorát vaří voda," oznámila, zatímco mě vedla k zadním dveřím.

Uvnitř se vyzula a já také. Boty jsme nechaly schnout na rohožce. Musím přiznat, že mě dojalo, když jsem viděla kuchyni, v které jako by se zastavil čas. Sporák stál na stejném místě a na jedné z jeho rozpálených plotýnek pištěla stejná

konvice jako kdysi. Smetanové smaltování na dvířkách bylo trošku zčernalejší a ohmatanější, ale to byla jediná změna. V ústrety se na mě valilo příjemné teplo. Zůstala tu i nesourodá sbírka židlí, stolků a koberečků. A hlavně zde byl i starý prádelník. Nemohla jsem odolat a okamžitě se pustila do zkoumání obsahu lahviček rozestavěných na poličkách. Sklenice se sušeným ovocem a nakládanými výpěstky ze zahrádky. Sušené byliny. Květinové oleje a výluhy, vše pečlivě popsáno.

„Panečku! Ty jsi u toho zůstala a dál to vyrábíš?“ Vzala jsem do ruky tmavě modrou lahvičku s levandulovým olejem, vytáhla jsem špunt a vdechla povzbuzující výpary. „Dobrá práce. Opravdu moc dobrá.“

„Jak by taky ne,“ opáčila Tegan, která vyndávala hrnky na čaj. „Dělala jsem to podle tvého receptu. A z bylinek, které jsi na zahradě sama zasadila.“

„Ale vyráběla jsi to ty. Je to tvůj výtvor, ne můj.“

Hrnečky a lžičky o sebe zacinkaly. Vyndala z ledničky mléko a otáčela se po kuchyni jako vítr. Když mě uviděla, byla z našeho shledání nadšená, ale jako by se teď v mé přítomnosti cítila nějak nesvá. Vypadalo to, že si v prvních okamžicích sundala brnění a odhalila svou radost. Teď ale své emoce zase spoutala. Mezi námi se objevila bariéra, za kterou už mě tak snadno nepustí. Snad později. Připomněla jsem si, jak osamělý měla život. Neměla bych od ní očekávat okamžité odpuštění nebo to, že mezi námi hned nastane tak silné spojení, jaké jsme mívaly. Opustila jsem ji. Bylo třeba, abych si její důvěru znovu získala. Měla jsem však obavy, že nemáme času nazbyt. Nemohly jsme trávit týdny a měsíce znovuutvářením našeho přátelství. Jen kousek od nás se plížil někdo velmi skutečný a nebezpečný. A já ji na to musela připravit.

Tegan si sundala kabát a pověsila ho na opěradlo židle. Když to udělala, všimla jsem si v horní kapse nějakého pohybu. K mému údivu se z ní vyškrábal bílý myšák. Podíval se na mě a zahýbal vousky. Zářivá červená očka na mě upírala pevný pohled.

„Je to... je to ta myš, kterou jsem ti dala?“ zeptala jsem se.

Tegan nonšalantně natáhla ruku a malý tvoreček jí skočil do dlaně. Pak vyběhl po paži nahoru a usídlil se na rameni, kde se evidentně cítil vskutku doma. „Jo, je to ta stejná,“ odpověděla, načež myšáka zběžně podrbala za uchem. „Pořád jsi chlapák, viď, Alojzi?“

„Ale to by znamenalo, že je mu... no, skoro osm let? To je opravdu myší praděda.“

Tegan přestala s přípravou občerstvení a opřela se o vyhřáté dlaždičky. Zkřížila paže na hrudi a zadívala se na mě.

„Když jsem tě potkala, bylo ti tři sta osmdesát čtyři let. Nevypadalo to, že bys měla stárnout, nebo dokonce umřít. Ani jednou jsem náznak něčeho takového nespatřila. Zmizelas v oblaku kouře a tvrdilas mi, že jdeš do nějakýho čarodějnickýho nebe. A najednou se tu zase vylíhneš, jsi v totálním klidu, a poučuješ mě o tom, jak mám zametat sníh. Tváříš se, jako bys byla jen na skok na nákupu. A máš problém s tím, že mám krapet přestárlýho myšáka?“

„Ne, s tím žádné problémy nemám, já...“

„Nejsi tady jediná, komu koluje v žilách kouzelná moc, abys věděla. Alojz byl se mnou tu noc v Batchcombském lese. V tu noc, kdy se to všechno semlelo. Byl přímo ve středu všech těch kouzel, kleteb, ohně, chaosu... Něco ho tehdy udrželo naživu.“ Otočila se k myšákovi a vlepila mu pusu. „A řekla bych, že ho to udržuje naživu celou tu dobu.“

„Mám z toho radost," řekla jsem. „Mám radost, že je pořád s tebou."

Všechno potřebné k čaji položila na stůl a posadily jsme se. Hned jak otevřela plechovku se sušenkami, Alojz přeběhl k jejímu hrnku a bral si od ní drobky z máslových sušenek. Chtěla jsem přes stůl natáhnout ruku a vzít její dlaň do své. Chtěla jsem jí říct, jak je báječné tu s ní zase sedět. Jak moc mi scházela. Jak moc jsem ji milovala. Snad i já jsem strávila příliš mnoho dlouhých osamělých let tím, že jsem se obrňovala před vlastními pocity. Držela jsem se zpátky a vždy jsem se od lidí spíš odvracela, než abych je přitahovala k sobě. Anebo jsem možná jednoduše věděla, že Tegan zatím nebyla připravená mi odpustit. Nemohla znovu riskovat, že ji zraním. Prsty jsem objala hrneček a nechala do nich vsakovat teplo. Také jsem si vzala sušenky. Chutnaly bezvadně, úplně z nich sálala pečlivá domácí práce. Na zlomek vteřiny mě zcela pohltil pocit z jídla. Tak dlouho jsem nezažila skutečnou chuť potravy. Za pět let strávených v Letní zemi jsem se naučila mnoho věcí, o řemesle i o sobě. A jedna z věcí byla i to, jak moc ráda jsem byla v hmatatelném světě a jak mi chyběly každodenní radosti jako například čaj a chroupání sušenek.

„Tegan, teď jsi mě vážně překvapila. Tohle je výborné!"

Tentokrát se při narážce na její mladické propadáky u plotny ani nepousmála. Místo toho se jí obočí zamračeně stáhlo.

„Takže, zametání sněhu, levandulový olej, teď máslové sušenky. Přestaneme už konečně tancovat kolem horké kaše? Z Letní země se nemá nikdo vrátit. Obě moc dobře víme, že ses nevrátila kvůli tomu, aby sis ověřila, zda je ze mě solidní hospodyňka a umím se postarat o dům."

„Máš pravdu, proto tu nejsem."

„Tak ven s tím. Už nejsem děcko a nemůžeš přede mnou zastírat pravdu, pokud se ti zdá, že by se mi nelíbila. Proč, Elizabeth? Proč jsi po vší té době tady? Proč teď?“

„Musím s tebou mluvit.“

„Chá! Máš představu, kolikrát jsem za těch posledních pět let potřebovala mluvit *já s tebou*? Ne, samozřejmě že nevíš, jak bys mohla? Nebylas tady. Opustilas mě.“

„Tegan, omlouvám se, neměla jsem na výběr.“

„Vždycky máme na výběr!“ vyjela po mně. Vzápětí se jí ale podařilo výbuch potlačit. Alojz očividně pocítil náhlou změnu nálady v místnosti a odcupital do kapsy Teganina svetru. „Hele, dost jsem se naučila... od té doby, cos odešla. Cestovala jsem a učila se řemeslu po celém světě. Seděla jsem u nohou různých čarodějnic a šamanů a naslouchala jim. Věci, kterým mě naučili...“ Teď už se na mě podívala klidně. „Nejsem stejná, jakou jsi mě poznala.“

„To vidím. A jsem na tebe moc pyšná!“

„A víš, co je ta nejdůležitější pravda, kterou jsem se naučila? Všechno to studium a nasávání zkušeností od moudrých lidí mě naučilo to nejpodstatnější: každý má volbu a zodpovědnost za ni,“ prohlásila a zabodla si prst do prsou. „Musíme přijmout zodpovědnost za naše životy, za naše volby.“

Znovu se ode mě pohledem odvrátila, ale ne dost rychle, abych nezahlédla lesk slz v jejích očích.

„Tegan, vždy jsem byla s tebou, nejvíc jak jen jsem mohla... A teď jsem tady, protože nechci, abys byla sama. Budeme tomu čelit společně.“

Její tělo se napjalo. Nechala jsem ta slova viset ve vzduchu. Chtěla jsem, aby přišla sama na to, co to znamená. Bylo jen jedno logické vysvětlení tohohle všeho. Ani nevzhlédla, když se zeptala: „Jak to dokázal? Jak uprchl?“

Do té chvíle jsem si pečlivě promýšlela, jak jí to vysvětlím, ale stejně se mi zachvěl hlas a připadalo mi, že má slova znějí nepatřičně.

„Nemohly jsme něco takového předpokládat," začala jsem. „Když jsem Gideona vtahovala do Letní země, byla k tomu zapotřebí nejenom veškerá moje síla, ale muselo mi přispět i několik dalších sester. Přenos se podařil. Byl v zajetí a bezpečně uvězněný. Alespoň jsme si to myslely."

„Takže?"

„Nikdy se nikomu nepodařilo zpřetrhat pouta a opustit Letní zemi. Je to zcela bezprecedentní situace."

„Gideon to však dokázal."

„Nemohl jednat sám. Někdo mu musel pomoct."

„Kdo? Pomohla mu snad jedna z tamních čarodějnic?"

„Ne! Žádná čarodějnice by něco takového neudělala."

„Tak potom kdo?"

„Nevím. Žádná z nás netuší. Není to to nejdůležitější. Nejzásadnější je skutečnost, že se mu podařilo utéct a vrátit se do tohoto času a místa."

„Do této *vesnice*?"

„Do Batchcombského lesa."

„Ach tak. To je minimálně... deset mil daleko? Tak to můžeme být v klidu, že?!" Pouštěla na povrch svůj vztek, aby zamaskovala strach. Chtěla jsem ji uklidnit, říct, že se není čeho bát. Ale měla pravdu; už nebyla dítě, zasloužila si znát pravdu.

„Musel se vrátit na místo, odkud byl přenesen. To ještě víme."

„A kde je teď?"

„To už nevíme. Ne přesně. Mé sestry čarodějnice i já jsme hledaly, jak nejlépe jsme dokázaly. Začal ale maskovat svou polohu."

Tegan se hořce zasmála. „Hm, myslím, že s tím vám můžu pomoct. Stačí, když tu zůstaneš. Dřív nebo později se objeví." Pomalu potřásla hlavou. „A proto tu teď také jsi. Víš, že si pro mě přijde. Čekáš na to. Takže jak to je, přišlas mě zachránit, nebo ho chytit? Co z toho?"

„Tyhle dva úmysly se překrývají. Tedy v jednom ses trochu netrefila. Abych k tobě byla absolutně upřímná, chytit ho není schůdná varianta. Tentokrát ne. Tentokrát mu už nesmíme ponechat možnost vrátit se a páchat další škody. Tentokrát to s ním musíme definitivně skoncovat."

„Jestli si dobře pamatuju, tak přesně tohle se nám při posledním střetnutí s ním nepovedlo."

„Teď se ale věci mají jinak. Ty jsi jiná, Tegan. Tvůj dar... Tvrdě jsi pracovala. Společně..."

Tegan se zvedla ze židle a přešla ke dřezu, kde se jala demonstrativně pucovat hrnek. Postavení ramen, její škubavé pohyby, špatně skrývané slzy, to vše poukazovalo na velký strach, který s ní cloumal. A dělala dobře, že se bála. Ta myšlenka mě naplnila dusivým smutkem. Také jsem se zvedla a přešla k ní.

„Mrzí mě to, Tegan. Kdyby byla jakákoli jiná cesta, cokoli, co by tě ušetřilo dalšího střetu s ním... Je mi to líto, z celého srdce." Zlehka jsem položila ruku na její paži.

Znejistěla. „Takže tu zůstaneš?" otázala se nakonec. „Zůstaneš tu a pomůžeš mi?"

„To ti slibuji."

Přejela mi prsty po ruce. Byl to sotva znatelný kontakt, ale velmi důležitý. V okamžiku, kdy se její kůže dotkla mé, jsem pocítila nezaměnitelné mravenčení, jež může způsobit jen magie. Byla to Teganina magie. Její síla mi vyrazila dech. Během let jsem se dostala do přítomnosti mnoha čarodějnic a i ten kraťoulinký dotek stačil k tomu, abych

nezpochybnitelně pocítila, že Tegan v sobě chová něco zcela výjimečného. Ten neočekávaný kontakt s mocí, s tím, co se s Tegan stalo, mě rozechvěl.

Pokud si Tegan něčeho všimla, rozhodla se nedávat nic najevo.

„Musím nakrmit kuřata," řekla, přičemž se jí na obličeji rozhostil úsměv zářící odvahou. „Chceš jít se mnou a okouknout je?"

2

Vzpomínky na ony první dny ve Vrbové chalupě, které jsem tehdy s Tegan strávila, jsou něčím, co budu ve svém srdci vždy uchovávat jako poklad. A to i navzdory tomu, že na nás dopadal Gideonův stín. Byly jsme neustále ve střehu, hledaly jsme každý náznak nebezpečí. Věděly jsme, že to musí přijít. Štěstí z našeho shledání nás zaplavovalo, ale neměly jsme dost klidu, abychom si naši znovunalezenou blízkost řádně vychutnaly. Počasí bylo sice chladné, ale jinak příjemné. Čistým vzduchem občas padaly třpytivé sněhové vločky. Většinou to bylo v noci, takže jsme se každé ráno probouzely do zářivé neposkvrněné krajiny. Vesnička byla jako z pohlednice a pole a louky jako ze žurnálu. S Tegan jsme pracovaly na tom, abychom sebe a náš domek co nejlépe ochránily. Dávaly jsme si pozor i na to, aby se ani jedna z nás od té druhé příliš nevzdálila. A tak jsem jela na každotýdenní výpravu na trh do Pasbury s Tegan. Nadchlo mě, že nejenom přebývala v mé chalupě, ale že si nechala i stánek na trhu. Stejně jako já prodávala oleje, svíčky a podobně. Koneckonců i čarodějnice si musí nějak vydělávat. Za jiných okolností bych si návštěvu toho dobře známého městečka užívala. Sama jsem tam strávila mnoho dní. Ale teď jsem zjistila, že se musím pořád jen dívat přes rameno a mezi nakupujícími hledat záblesk tváře, z níž mi tuhla krev v žilách. Lidé přicházeli a odcházeli, nakupovali zboží u stánku.

Obdivovala jsem Tegan. Byla schopná jet pořád dál. Byla tak zarputilá. Zatímco prodávala své produkty, napadlo mě, jak si vede ta mladá žena s manželem, který ji podváděl. Už ode mě nedostávala lektvar, který jsem jí před všemi těmi lety dala. Anebo jak je na tom ten postarší pár, jenž se snažil ulevit si od bolestí kloubů a kostí. A co ten nervózní mladík, jehož jsem úspěšně zbavila akné. Po dobu několika lidských životů jsem působila jako léčitelka – bylinkářka, zdravotní sestra, doktorka, lékařka v různých oborech – a strašně mi to chybělo.

Když jsem se procházela po městě nebo po vsi, lidé mě začali poznávat. Obecně by se dalo říct, že moje znovuobjevení zajímalo lidi jen vlažně. Bezpochyby se domnívali, že jsem se prostě vrátila do své chalupy, o kterou se během mé nepřítomnosti starala Tegan. Za dobu mého abnormálně dlouhého života jsem si navykla kličkovat mezi nepříjemnými otázkami a udržovat si od společenství, ve kterých jsem žila, určitý odstup. Nebylo to vždy snadné, ale bylo to nezbytné. Nesmrtelnost má svou cenu, jejíž velkou část tvoří právě izolace. Řekla bych, že Tegan je vlastně jediná, které se kdy podařilo proniknout přes všechny hradby, jež si kolem sebe stavím, a ukončila tak všepohlcující samotu, na kterou jsem si za ta dlouhá staletí zvykla.

Ještě ten samý den jsem podnikla další kroky k ochraně domu. Zaříkávání a byliny rozvěšené nade dveřmi a v oknech měly odehnat nevítané duchy i návštěvníky jiného druhu. Poté jsme si s Tegan dopřály lahev bezinkového vína. Seděly jsme v kuchyni a já ji požádala, aby mi řekla něco o svém dosavadním životě; co během těch let dělala, kde byla a čemu se naučila.

„V první chvíli po tvém odchodu jsem nevěděla, co dělat," přiznala se mi.

„To se dalo čekat. To všechno s tebou muselo pořádně otřást."

„Truchlila jsem," opravila mě. Její zraněný výraz mi probodl srdce. Když viděla, jak mě to zasáhlo, snažila se celou situaci zjemnit. „Ale věděla jsem, že jsem v bezpečí. Já... chápala jsem, cos udělala a proč. Udělalas to pro mou ochranu." Odmlčela se, aby usrkla vína. Pak pokračovala. Alojz jí vyskočil na koleno a čistil si tam tlapkami vousky. „Přemýšlela jsem nad tím, co bys chtěla, abych udělala. Zůstal mi dům. To pro mě znamenalo strašně moc. Měla jsem vlastní místo k životu. Ale co s ním? Nemohla jsem tu jen dřepět. Pro začátek jsem si nechala tvůj stánek. Když se mě lidé ptali, kde jsi, jednoduše jsem řekla, že jsi jela navštívit příbuzné. Vydělávala jsem dost na to, abych se uživila, ne moc, ale dost."

„Vadilo tvé matce, že ses sem nastěhovala?"

Tegan zavrtěla hlavou. „Byla připravená, že vylétnu z hnízda. Obě jsme na to byly připravené. Po čase jsem zjistila, že potřebuju víc zboží. A tak jsem musela začít s výrobou. Hodně by ses nasmála, kdybys viděla moje první pokusy!" Znovu se na mě podívala. „Nebo to šlo? Mohla jsi mě sledovat?"

„Pohlížet z Letní země na své milované není lehký úkol. Jen se o to smět pokusit je brané jako velké privilegium. Snažila jsem se ze všech sil se s tebou spojit, když jsem věděla, že nejspíš slavíš slunovrat nebo rovnodennost."

„Já to věděla! Věděla jsem, že jsi tam se mnou, občas. Jako bych tě cítila hned vedle sebe. Ale nedokázala jsem s tebou vejít do plného kontaktu, tehdy ne."

„Za tak krátkou dobu jsi ušla dlouhatánskou cestu, Tegan. Taková úroveň komunikace je ale obtížná i pro velmi zkušené čarodějnice."

„To mi došlo. A v tu chvíli jsem si uvědomila, co musím udělat. Samozřejmě, mohla jsem dál dělat olejíčky a tinktury a do konce života je prodávat. Ale já chtěla víc. A dospěla jsem k názoru, že to je přesně to, co bys chtěla i ty. A tak jsem se rozhodla vyhledat další lidi, kteří se zabývají magií. A učit se od nich."

„Tím mi chceš říct, že jsi jednoduše přišla k nějakým absolutně cizím lidem a požádala je, aby ti předali své znalosti?"

„A není to snad přesně to, co jsem udělala při setkání s tebou?" zazubila se.

Vzpomněla jsem si na tu neohrabanou nervózní puberťačku a její nekonečné dotazy a musela se pousmát. Vždy na ní bylo něco neodolatelného. Bylo strašně těžké posílat ji pryč. Ostatní to nepochybně měli stejně.

„Ale jak jsi takové lidi hledala?"

Pokrčila rameny. „Vstoupila jsem do jednadvacátého století a připojila se k internetu."

„Nedokážu uvěřit tomu, že kdokoli, kdo bere magii nebo čarodějnictví vážně, by se projevil na veřejnosti!"

„No, na síti je spousta opravdových cvoků, to je fakt. Ale když to bereš trošku s rezervou a protřídíš to... promluvíš si s někým, kdo někoho zná, poptáš se, třeba někam vyrazíš... je překvapivé, co můžeš nalézt, pokud k tomu zvolíš správný přístup."

„A pokud máš správnou auru," dodala jsem. „Když staneš tváří v tvář opravdové čarodějnici, samozřejmě pozná, co jsi zač."

„To je to tak zřejmé?"

„Pro takové ano. Pokud se jedná o skutečnou čarodějnici. I když si dokážu představit, že ses setkala také s celou řadou šarlatánů a podvodnic, než jsi našla to, co jsi skutečně hledala."

„Ach, s těmi se vypořádáš snadno. Stačí jen vědět, jak na ně, a otestovat si je," řekla a mrkla na mě.

„Nepochybně sis během toho všeho řádně vypilovala spoustu různých schopností." Předklonila jsem se a doplnila nám skleničky. Víno bylo výrazné a plné báječné ovocné chuti. Chutnalo po slunci za babího léta a po zahradě. Alkoholu v něm nebylo moc, ale stačilo to k tomu, aby se tělo i mysl uvolnily. „Jaký druh magického systému byl pro tebe nejvhodnější?"

„Každý měl co nabídnout, co mě naučit, to je jasné. Ale víš, něco mě neustále táhlo zpátky k tomu, cos mě učila, k Wicce a léčivým kouzlům. To, jak jsi mě spojila s přírodou... přesně učili šamani, u kterých jsem nějakou dobu zůstala. Na Sibiři jsem poznala jednu ženu, kterou bys úplně milovala! Bylas tam někdy?" Když jsem zavrtěla hlavou, pokračovala. Celá ožila a tváře jí zářily, když se k ní vracely vzpomínky na divy, jež viděla. „Žila jsem dva měsíce u jakutské šamanky. Bylo to sice v Rusku, ale tisíce mil od Moskvy. Jen se tam dostat zabralo celé týdny. Země tam byla tak neposkvrněná, divoká. Na člověka doléhalo, jak je nicotný. Čas, který jsem tam strávila, mi opravdu pomohl vnímat věci z jiné perspektivy. A způsob, jakým se dokázala spojit s duchy toho místa, byl strhující."

„Bez překladatele to muselo být obtížné."

„Měly jsme společný jazyk, jazyk magie. A také trochu uměla anglicky. Dle všeho to stačilo. Poté jsem vyrazila do Ameriky. Získala jsem jméno louisianského kněze Hoodoo. Nedokázala by sis představit nic odlišnějšího, ale tak mocného! Předloni jsem pak strávila celý cyklus wiccanského kalendáře na odlehlém ostrově na západ od Walesu. Pozorovala jsem každý obřad a rituál, které se pojily s různými obdobími. Bylo to neuvěřitelné! A v poslední době... zrovna jsem se vrátila, odněkud, od *někoho* vskutku úžasného."

A tak jsme hovořily. Mluvila o svých zážitcích a já naslouchala a viděla, jak došlo k té transformaci, která se za dobu mé nepřítomnosti odehrála. Viděla jsem, jak v ní září magie jako světlo. Ta jiskřička, ten doutnající uhlík magického nadání, které jsem v ní spatřila při našem prvním setkání, se změnila v jasnou hranici. Mohli za to lidé, které vyhledala. Stala se z ní skvělá čarodějnice, znalá a silná. Snad opravdu existovala šance, že když se postavíme Gideonově temné moci společně, odoláme jí. Té noci jsem uléhala s malou, avšak hřejivou nadějí, že by to mohla být pravda.

Pořád ještě nedokážu vstřebat skutečnost, že je zpátky! Chci tím říct, opravdu tu byla, Elizabeth tu skutečně byla znovu se mnou. Bylo to šílené. Ale vlastně to nebylo o moc šílenější než to, co jsem za poslední roky viděla. Všechno to začalo s ní a s touhle chalupou. A s Gideonem. Dokážu si na tu osobu někdy vzpomenout bez toho, aby mě to dokonale rozhodilo? Co jsem cítila? Vztek, to je jisté. Podvedl mě a zabil by Elizabeth, kdyby mohl. A mě s ní. Nenávist? Ano, tu také. A ještě jsem byla vystrašená. Byla bych blázen, kdybych nebyla. Pamatuju si, jak bylo těžké ho oklamat, jak se nám to skoro nepodařilo. Tu noc v Batchcombském lese mohlo všechno dopadnout úplně jinak. A teď mu někdo pomáhá. Kdo? Proč? Přijde do Vrbové chalupy, to je jasné. V tom měla Elizabeth pravdu. Ale my na něj budeme připravené. Tentokrát se s ním vypořádáme jednou provždy.

Už nejsem ta přitroublá puberťačka jako dřív. V mnoha ohledech jsem se změnila, a to v ohledech velmi důležitých. Pokud by o tom Gideon věděl, jistě by si dvakrát rozmyslel, zda to na mě a Elizabeth ještě jednou zkoušet. Kdysi, ještě před tím, než jsem začala odhalovat, co doopravdy znamená být čarodějnicí, když pro mě vše bylo nové, Elizabeth se o mě musela starat. Od té doby jsem však usilovně pracovala.

Cestovala jsem a čelila světu na divokých a neznámých místech. Tolik jsem se naučila. A nyní nadešel čas, abych své nové schopnosti použila. Po všem tom naslouchání a nacvičování podstoupím velký test. Říkám si, jaký druh magie a jakou část své osobnosti přitom využiju nejvíc. Být eklektickou čarodějnicí znamená, že mám v rukávech pořádnou hromadu triků, z kterých si mohu vybírat. Vím, že někteří lidé ohrnovali nos nad tím, jak jsem jezdila z místa na místo po celém světě a objevovala různé typy magie stejně, jako jsem prozkoumávala různé země. Nejednou jsem za to čelila kritice za znečišťování řemesla, smotávání systémů a přístupů. Že prý nejsem věrná jedné cestě. Ale já si našla svou vlastní cestu. Ta zahrnovala to nejlepší ze všeho, čemu jsem se naučila od všech těch čarodějnic, které byly ochotné vzít mě k sobě do učení. V hloubi srdce jsem věděla, čím se mám stát, jaká magie je pro mě doopravdy určená, ale ten objev byl nový. A byla s ním spojená rizika, obrovská rizika.

Dva roky před návratem Elizabeth pro mě byly obzvláště důležité. Nejprve jsem objevila odlehlý ostrov na západ od velšského pobřeží. Typický tropický ráj s bílými plážemi a palmami to rozhodně nebyl. Byla to vlastně ohromná hrouda žuly a pískovce. Strmá skaliska stoupala z divoké šedi irského moře do výšky nějakých dvou set stop. Z jedné strany na druhou neměřil ostrůvek ani míli. Vypadal jako ohromné mechem porostlé skalisko. Jen nebyl porostlý mechem, nýbrž tuhými vytrvalými travinami. Vybrala jsem si ten ostrov proto, že ho kdysi obýval nějaký nábožný poustevník a zbytky jeho staletí starého příbytku ještě stály. Hledala jsem místo, kde bych mohla celý rok žít v osamění a následovat pohanský kalendář se všemi jeho obdobími a slavnostmi, přičemž bych žila co nejprostším způsobem. Jen já, obloha, moře, vítr a počasí, to měla být moje společnost. Chtěla jsem přemýšlet a zdokonalovat se v řemeslu. Jako by mě k tomu něco volalo. Trvalo měsíce, než se mi podařilo z patřičných úřadů vymámit povolení tam zůstat. Není asi třeba zmiňovat, že většina lidí mě měla za absolutního blázna. A šílence nikdo nebere vážně. Takže jsem zažila spoustu dveří, které se mi zabouchly

před obličejem, nezodpovězených e-mailů a dopisů, schůzek, na které nikdo nepřišel, a mužů v oblecích, kteří mi říkali *Ne*. Proto jsem změnila přístup. Připojila jsem se k nějakému ekologickému hnutí a nabídla jsem se, že budu na ostrově pozorovat divoká zvířata. Nastřádané informace pak měly zeleným lobbistům dodat munici pro jejich boj. A tím jsem se trefila do černého. Najednou už mi nebouchaly dveře před nosem. Lidé začali chodit na schůzky. A o pár týdnů později mě vysadili na jediném místě, kde se na ostrově dalo vylodit. Nikdy nezapomenu na ten pocit všepohlcující euforie, když jsem viděla mávající posádku na odplouvajícím člunu. Věděla jsem, že je přede mnou dvanáct měsíců samoty. Snad měli všichni pravdu; snad jsem skutečně byla blázen. Cítila jsem však, že dělám správnou věc, že pro sebe dělám to nejlepší.

Věděla jsem, že jsem na to připravená. Tři roky strávené chozením divočinou a kempováním, často o samotě, mě připravily na tuhle chvíli. Načerpala jsem tolik vědomostí, schopností a magie, že jsem potřebovala strávit čas sama, doopravdy sama, abych si v tom udělala pořádek. Ostrůvek se jmenoval Craig y Duw, což ve velštině znamená Boží skála, a na první pohled bylo zřejmé, proč mu bylo takové jméno přisouzeno. Nebyly tu skoro žádné stromy (přesně čtyři, všechny pichlavé, zohýbané a zakrslé), takže tu nebyla žádná přirozená ochrana před počasím ani dřevo na oheň. Půda tu byla chudá a jediný zdroj vody (malý pramen) měl sklony v létě vysychat. Jedinými obyvateli tu byli mořští ptáci a několik zocelených myší. K tomu tedy na rok přibyla jedna čarodějnice, jež byla den ode dne mrzoutštější. Ach, a nesmím zapomenout na Alojze, který z pobytu rozhodně nebyl nadšený, což mi dával najevo častým kousáním, se kterým přestal hned ten den, kdy jsme se vrátili do Vrbové chalupy.

Na Craig y Duw jsem připlula v srpnu. Neměla jsem tedy moc času se usadit, než se počasí zhoršilo. Bylo třeba ujistit úřady o mé bezpečnosti, ekology o mé užitečnosti a touze zůstat sama. A tak jsme vytvořili kompromisní systém, na základě kterého přijížděla jednou za měsíc loď se zásobami – se dřevem, jídlem, plynovými bombami – a odvezla

vzorky různých rostlin, které jsem nasbírala. Většinu potřebných dat jsem jim posílala přes internet díky notebooku, který napájel solární článek. Měla jsem také satelitní telefon, který mi měl pomoci v krizových situacích. Musím říct, že jsem ráda, že jsem ho nikdy nemusela použít k ničemu jinému než domlouvání termínů, kdy přijede loď. Počasí bylo nepředvídatelné, takže jsme museli naše plány často měnit. Kromě toho jsem ale neměla s nikým žádný kontakt. A byla jsem z toho nadšená! Poustevníkův kamenný příbytek sloužil jako příhodný sklad. V zimě chránil mou zásobu dříví před vlhkem a v letních vedrech zase jídlo před zkažením. Na bydlení se ale moc nehodil. Minimálně se nehodil tak jako jedinečný stan, který jsem s sebou měla. Postavila jsem ho z boku chatrče a vytvořila si tak tábořiště, jež bylo rozhodně mnohem komfortnější, než co jsem už ve svém životě zažila. Ohniště jsem měla ve vchodu do kamenného domku, takže jsem mohla sedět buď pod volnou oblohou, nebo pod střechou, jak se mi hodilo. Měla jsem malý plynový hořák, což bylo nutné vzhledem k nedostatku paliva. Na kraji tábořiště jsem si vykopala latrínu. Zprvu mi připadalo opravdu zvláštní si prostě jen dřepnout na takovém prostranství. Ale před čím bych se měla skrývat? Soukromí tu opravdu nebyl problém. Nad díru jsem si natáhla celtu, aby mě chránila před deštěm, a samotnou mě překvapilo, jak rychle jsem si zvykla na čůrání s výhledem. A panečku, to byl výhled! Míle a míle oceánu se táhly do všech směrů. Velšské pobřeží bylo jen nejasnou šmouhou na východním horizontu.

Takový život tě navždy změní. Existují rytmy, které ti diktují, kdy co dělat, ale nejsou to rytmy, které si zvolíš sama. Příroda určuje co a jak. Denní světlo určuje, kdy se můžeš procházet, kdy pracovat, kdy spát. Počasí (milá Bohyně, to počasí!) je králem ostrova a zapomenout na to je nebezpečné. První tu byli mořští ptáci a je to jejich domov, takže si musíš zvyknout na to, že jsi tu jen na návštěvě, a sžít se s jejich pronikavým křikem a zápachem, které v létě na útesech způsobí. Zpočátku mě pořádně zkoušeli. Nesnášela jsem, jak jsou schopni rozbít všechen ten mír, za kterým jsem tam přišla. Pomalu jsem se naučila z jejich

společnosti čerpat zvláštní klid a uvědomila si, jak mou přítomnost přijímají. Každý den jsem vstávala se světlem, udělala si bylinkový čaj a následovala procházka po ostrově. Do zápisníku jsem si poznamenávala počty různých druhů ptáků a sbírala podle předem daných instrukcí vzorky. Kolem deváté jsem byla zpátky v táboře a něco jsem pojedla. Jídlo bylo opravdu příšerné, to nesmím opomenout zmínit! V létě jsem si vypěstovala pár ubohých salátků, ale většinu času jsem strávila na dehydrovaných armádních přídělových balíčcích a konzervách. Ale stačilo to, měla jsem potřebnou energii. Vlastně se mi i vcelku líbilo, že jsem ztratila o jídlo zájem, protože mě nerozptylovalo. Po jídle jsem měla už zbytek dne pro sebe. Jen jsem tiše sedávala a promlouvala k Bohyni nebo jsem naslouchala našeptávání od ostatních čarodějnic či duchů. Co jsem slyšela, myšlenky, jež mi vstoupily do hlavy, pocity, jež mě zaplavovaly, to vše utvářelo zbytek dne, často i noci. Občas jsem pocítila nutkání cvičit se v kouzlení. Jiné dny jsem pronášela zaříkávání spjaté s daným ročním obdobím nebo zvláštní událostí. Některé večery jsem se nechala ovládat měsícem, pouštěla jsem jeho průzračně čisté paprsky do svého nitra a nechala je smísit se s tím druhem magie, která se potřebovala dostat ven. Byl to doopravdy nádherný čas. Mořští ptáci mi kroužili nad hlavou a poletovali po nekonečné obloze. Na kamenech u mořské hladiny se tulily párečky alk. Mezi tuhými listy trávy byly k nalezení ty nejroztomilejší a nejodolnější kvítky. Některé byly tak vzácné, že se nedaly najít nikde jinde na světě. Byl to takový tvrdý, neotesaný ráj. Cenila jsem si každého dne, a to i když vítr foukal tak silně, že jsem se bála o stan; i když se mi udělalo zle a strávila jsem v podřepu pod plachtovinou celých čtyřiadvacet hodin; i když mě bolel zub; i když mě probudila noční můra; i když mnou lomcovaly chutě na čtvereček čokolády nebo sklenici piva. V těch temných chvilkách jsem se obrátila k tomu, co jsem se naučila, obrátila jsem se k magii. Překonala jsem to. A pokaždé, když jsem se dostala z těch těžkých chvil, věděla jsem, že jsem zase o něco silnější. Že jsem lepší lidská bytost. Že jsem schopnější čarodějnice.

A pak, bylo to jednoho jarního dne, když už jsem za sebou měla řadu měsíců a život na ostrově ošlehal mou tvář, byla jsem kostnatá a trošku rozbolavělá, ale čilá a spokojená s pravidelnými rytmy mé osamělé existence, jsem obešla skálu na západní straně ostrova a zjistila, že mám návštěvu. Octla jsem se tváří v tvář nějaké osobě, která tam prostě stála, jako by tam spadla z nebe, a pozorovala mě očima klidnýma jako vodní hladina… začala jsem křičet. To si pamatuju docela jasně. Začala jsem pištět jako nějaká hloupá malá holka. Celá situace se rychle stávala trapnější a trapnější. Tenhle nezvaný host byl starý muž, myslím tím *doopravdy* starý muž. Nevypadal jako nějaký děda, spíš jako nějaký biblický prastarý patriarcha. Takový věchýtek, menší než já a s ohromným plnovousem. Snažila jsem se nějak srovnat s tím, že se tu někdo objevil. Navíc někdo, kdo vypadal jako člověk, kterému bych nabídla pomoc do schodů, a najednou tu stál na vrcholu skaliska. Pokoušela jsem se přijít na to, co rozumného bych mohla říct, a on se na mě jen s úsměvem koukal a blýskal po mně překvapivě zdravými zuby vyjímajícími se v obličeji plném veselých vrásek. Při pohledu na ten výraz mě napadlo, že by mohl být trošku praštěný. Tím by však byl jeho výlet na Craig y Duw ještě nevysvětlitelnější. A kde mohla být jeho loďka? Nebo jeho ultralight? Nebo jakýkoli jiný dopravní prostředek, jenž by ho tam mohl dopravit? A jasně, byl teplý a slunečný den, on na sobě ale neměl žádné pořádné oblečení do přírody; místo toho měl ušmudlané tričko s logem Rolling Stones, kraťasy ustřihnuté z džínů a levně vyhlížející kecky. Vypadal jako nějaký Robinson Crusoe, který právě prošel second handem. Už ho muselo začít štvát čekat, než konečně něco řeknu, protože se jednoduše otočil a začal si to rázovat po cestičce lemující útesy. Pak otočil hlavu a zakřičel na mě přes rameno: „Dělej. Trošku chvátni. Nemáme moc času."

Začala jsem klopýtat za ním. „Počkejte! Co tím myslíte? A kdo vlastně jste? Jak jste se sem dostal?" Na takového prastarého pána se pohyboval pěkně rychle, takže jsem musela popoběhnout, abych mu stačila.

„To se vždycky tak moc ptáš?" opáčil, aniž by jakkoli zpomalil.

„Co? Ne. Tedy. Asi tak, nečekala bych vás tu. Není to tu zrovna dopravní tepna."

„Lze tě snadno najít."

„Vy jste mě tedy hledal? Takže jste… no, nepřišel sem na ostrov náhodou?" Špatně jsem došlápla na kámen a zaklela. Dál jsem kulhala s bolavým kotníkem. „Mohl byste na minutku zpomalit, prosím? Mohli bychom zastavit a promluvit si…"

„Není čas! Není čas!" zavolal na mě svým zpěvným hlasem. Mašíroval dál a očividně čekal, že ho budu následovat, i když jsem ani neznala jeho jméno.

A zvláštní na tom všem je, že jsem za ním opravdu šla. Chtěla jsem. Musela jsem. Nejen ze zvědavosti nebo překvapení z toho, že se tam objevil. Nebylo to ani z toho důvodu, že bych po něm chtěla vysvětlení. Já věděla, *věděla*, že bych za ním měla jít, ať už mě vede kamkoli. Došli jsme až k cípu ostrova, který byl mému tábořišti nejvzdálenější, takže jsme se ocitli na severovýchodním výběžku. Odtud nebylo vidět velšské pobřeží, člověk mohl pouze shlížet na nedozírné, ploché moře, na jehož hedvábné modrošedé hladině poskakovaly paprsky klesajícího slunce. Na tomto místě nebyla žádná ptačí hnízda a jediný zvuk vydávalo moře, jehož vlny něžně narážely do ocelově šedých kamenů stovky stop pod námi.

Stařec si vybral plochý kámen, vzdálený jen pár kroků od srázu, a sedl si na něj do tureckého sedu. Koukal na moře. „Sedni si," řekl a poplácal dlaní vedle sebe. Udělala jsem, co mi řekl, a chvíli jsme jen nehnutě a tiše seděli. On neříkal nic a já nechala otázky, které se ze mě draly, nevyřčené. Do té doby jsem si zvládla utvořit dvě teorie. Buď to byl cvok, nebo to byl někdo opravdu důležitý. Mohlo se z toho vyvinout cokoli. A tak jsem čekala. Pořád nic neříkal, jen si z jedné kapsy vytáhl pytlík s tabákem a z druhé otlučenou fajfku. Pečlivě a soustředěně si ji nacpal, a když měl pocit, že je jeho práce dokonalá, zapálil si. Kouř odnášel teplý jarní vánek, ale zachytila jsem náznak vůně lékořice a dalších koření spojených s dehtem. Byla jsem rozhodnutá neprolomit

ticho, nepodlehnout zvědavosti, z které jsem úplně šílela. Hledal mě tu, to mi řekl. Tak teď mě tu našel a je načase, aby mi vysvětlil, proč mě vůbec hledal.

„Kdysi býval jeden druid, jenž si říkal Gwynfor," oznámil mi.

Nebyl to zrovna začátek rozhovoru, jaký jsem čekala, ale aspoň začal mluvit.

„Žil na pobřeží, několik mil na sever odsud." Naznačil rukou směr. „Byl to učený muž, vážený a ctěný, dalo by se říct. S velkou důstojností vedl ceremonie, dodržoval druidské zákony, dával rady těm, kteří za ním cestovali a sedali si mu k nohám, aby mu přednesli své problémy a on jim mohl dát své rady."

„To zní… skvěle," řekla jsem nejistě.

„Problém byl v tom," pokračoval, „že Gwynfor skutečně nevěřil."

„Vážně ne?"

„Ach, věděl vše, co potřeboval. Dokázal recitovat modlitby, vyznání víry a tak dále. Mohl by je odříkávat do skonání světa. A kdyby ses ho zeptala, tak by ti řekl, že věří v božského vládce celým svým srdcem, myslí i duší. Ale…" tady se stařešina odmlčel a zhluboka potáhl z dýmky. Přivřel oči a jako by se ztratil ve vlastních myšlenkách.

„Ale?" pokusila jsem se ho vyprovokovat k pokračování příběhu.

„Nevěřil sám v sebe."

„Hm."

Následovala další várka ticha. Proletěl kolem nás racek na své cestě k hnízdišti na jižní straně ostrůvku.

Starý pán zavrtěl hlavou. „Načerpal všechny znalosti, učení a moudrost, ale nedokázal do celého toho obrazu zařadit sám sebe. Nebyl nic jiného než chodící knihovna, snůška informací, pro které si za ním lidé mohli kdykoli přijít a vzít si, co potřebovali. Nedokázal spatřit to důležité. Nespatřil skutečnou hodnotu darů, kterými byl obdařen."

„Opravdu?"

„Nedokázal pochopit, že není jen obyčejným opatrovníkem vědění, ale že on *sám* je vědění. Nedokázala bys oddělit jedno od druhého.

Stejně jako nemůžeš oddělit měsíc od jeho odrazu na jezerní hladině, nedokázala bys oddělit vědění a jeho."

Natočil hlavu, aby se na mě podíval. Pomalu přikývl, jako by všechno dokonale vysvětlil a já tomu měla rozumět. Já však nechápala. Ne doopravdy. Až se zeptal: „A co ty, Tegan? Jsi jen obal pro to, čemu ses naučila, nebo ses *stala* tím vším a jste jedno?"

Intenzita jeho pohledu byla nesnesitelná.

„Jak jste věděl, že jsem tady?" zeptala jsem se konečně. Hráz se protrhla. Už jsem nedokázala ani vteřinu zadržovat proud otázek. „A proč jste přišel? A *jak* jste se sem dostal? Neslyšela jsem žádný motor…"

Postavil se a přiblížil se k srázu. Instinkt mi kázal vyhrabat se na nohy a následovat ho. Vypadal tak křehce, že jsem o něj měla strach, snad mu mohly selhat nohy a mohl spadnout. Nezdálo se však, že by ho těch pár centimetrů, které ho dělily od smrtelného pádu, nějak znervózňovalo. Nedíval se ani pod nohy. Stále hleděl na mě.

„Je v tobě silná magie, Tegan. Tvůj dech ji přenáší do větru, tvé póry ji vyměšují na kůži, tvá duše se chvěje magií. Rozvibrovává dokonce i tvé kosti. A i tak nevěříš, nevěříš sama v sebe. Je na tobě, abys přijala dary, jež ti byly dány, dítě. Je na tobě, aby ses oddala své vlastní jedinečné síle. A až to uděláš, přijde okamžik prozření. Budeš vším, čím můžeš být. Budeš Tegan Hedfan – kráska, která létá."

„Ale já…"

Nikdy jsem tu větu nedokončila. Se silou a rychlostí, kterou bych do toho staříka nikdy neřekla, udělal krok vpřed a jedním rozhodným pohybem mě strčil z útesu.

A já padala.

Padala jsem dolů a myslí mi prolétávaly myšlenky – otázky, kletby, modlitby, výkřiky lítosti, panika, strach a smutek, to všechno bylo smotané do jednoho vířícího spletence. A celou tu dobu jsem padala, rychleji a rychleji. Ostrá žulová skaliska prolétávala kolem mě, nebo spíše já kolem nich. Vstříc mi vyrážely kruté kameny, které jako by se mě už nemohly dočkat. Všechen zdravý rozum, všechny myšlenky a domněnky

o mém životě, o tom, co se v ten den stalo, všechno se to vypařilo, jak se ke mně nevyhnutelně blížila smrt. Slyšela jsem zpěv šamanky, kterou jsem našla na Sibiři. Slyšela jsem smích louisianského čaroděje Hoodoo. Slyšela jsem své sestry čarodějnice, jak ze všech světových stran volají mé jméno. A nad tím vším jsem slyšela jeden jasný, silný hlas pronášející jedno jediné slovo.

Leť!

Myslela jsem na Elizabeth, na to, jak mě vzala za ruku a vzlétly jsme k noční obloze, kde jsme plachtily a točily se a klesaly a stoupaly.

A já letěla.

Když jsem konečně znovu přistála na vrcholku útesu, stařec byl fuč.

3

Během následujících dní jsme se mohly zcela soustředit na budování našich obranných valů. Blížil se konec kalendářního měsíce a luna začala dorůstat. Jarní rovnodennost měla sice nastat až za několik týdnů a na zemi stále ležel sníh, ale i tak bylo ve vzduchu cítit jaro, kypící životní síla, obnova a růst. Panoval příhodný čas, abychom nabídly Bohyni své obětiny a požádaly ji o ochranu. V kuchyni jsme shromáždily předměty, které budou součástí rituálu – svíčky, vonná voda z posvátného jezírka, snítky tymiánu a levandule a malý hedvábný hadřík. Čekaly jsme, až padne noční temnota, která by zcela zahalila vesnici. V zadní části zahrady byl můj oltář tvořený hustými křovinami, kamenem a studánkou, v níž kdysi Tegan viděla Gideonovu pravou podstatu jako obraz odrážející se na vodní hladině. Když jsme zapálily naše bílé obřadní svíce, jejich plamínky ve studeném vzduchu pulzovaly a vrhaly malé tancující stíny. Zadívala jsem se do plamenů a pomyslela na oheň v Batchcombském lese osvětlující noc. Od té doby už uplynulo pět let. Kdyby bylo denní světlo, z vrcholku nízkého návrší za domem bychom mohly vidět koruny stromů, kterým jako by bylo jedno, co se tehdy odehrálo. Ale bylo jisté, že v lese budou doposud stát stromy, jež na sobě mají jizvy jako památku na ony události. Vzduch byl provoněný aromatickými oleji a Tegan začala recitovat modlitbu k Bohyni, v níž žádala, aby nám poskytla